

Der findes Landpostbude med forholdsviis smaa Router. Jeg kender tilfældigvis nogle enkelte Eksempler paa Landpostbude, som ingenlunde har store Router, og som lever udelukkende af deres Lønning derfor. Og for det andet er det heller ikke et Synspunkt, som Staten kan lægge til Grund for sin Bedømmelse af, hvilken Løn der skal gives. Man kræver af Landpostbudene paa de mindste Router den Tid, som udkræves til at besøge Breve i omtrent 10 Kilometers Afstand, og dertil yderligere den Tid, som Landpostbudet maa have for efter sit Arbejde at omklæde sig, vandre til Brevsamlingsstedet og, naar han har forrettet sin Gerning, vandre tilbage fra Brevsamlingsstedet til sit Hjem, og for den Tid, der saaledes anvendes i Statens Tjeneste i hver af Aarets Dage undtagen Helligdagene, byder man ham i det Tidsrum, hvor Alderstillegget endnu ikke er indtraadt, og naar det drejer sig om et egentlig Landdistrikt, 200 Kr. Nu kan enhver regne ud, hvad dette er pr. Dag og Time, og saa vil jeg spørge, om nogen vil sige, at det ikke er en Timeløn, som Staten har fuld Grund til at forhøje med de 15 pCt., som her foreslaas. Disse 15 pCt. andrager et Beløb, der gaar adskilligt ud over de 100,000 Kr., som de ærede Medlemmer af Flertallet har stillet Forslag om, men Postvæsenets blomstrende Stilling og rige Indtægter, der for en stor Del er opnaaet just ved Landpostbudenes trælsomme, daglige Arbejde, tillader i høj Grad, at vi giver den Lønforhøjelse, her er Tale om. Jeg haaber da, at vore Ændringsforslag vedrørende de 15 pCt. under Nr. 24 og 25 vil blive vedtagne. Skulde dette ikke ske, vil vi slutte os til Forslaget under Nr. 23 om en Forhøjelse med 100,000 Kr. Hvis ærede Medlemmer ikke allerede skulde have givet os Flertal for Nr. 24 og 25, forekommer det os, at man ikke bør forkaste Forslaget under Nr. 26 om Godtgørelse for Udgifter i Tilfælde af Sygdom, som vi har tilladt os at opretholde, efter at Ministeren har taget det tilbage. Thi dette Forslag kommer for det første alle de Postbude til gode, som ikke nyder godt af Flertalsforslaget, og for det andet forøger det dog i alt Fald den samlede Bevilling, som da vil gaa op til 146,000 Kr., noget. Jeg lægger altsaa et godt Ord ind for Forslag Nr. 26, saafremt det ikke

skulde lykkes os at faa Nr. 24 og 25 gennemført, hvad jeg indtrængende anbefaler dette Ting at gøre.

Wulff: De tre Ændringsforslag under Nr. 59—61, der vedrører de tekniske Skoler, er omtalte saa indtrængende af de tre foregaaende Talere, at jeg ikke behøver at føje meget til. Dog maa jeg sige, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i sin Varme for dem fremførte et Par Ting, som jeg vil sætte et Spørgsmaalstegn ved, det var i alt Fald Overdrivelser, som neppe bør staa. Saaledes oplyste han, at nogle tekniske Skoler har maattet lukke. Det er noget, som i alt Fald er mig fuldkommen ubekendt, jeg tror, det maa være en Misforstaaelse. Der næst fremhævede baade han og den ærede Ordfører den Omstændighed, at de tekniske Skoler har faaet en ny Undervisningsplan. Det er ikke dennes Skyld, at Skolerne sidder daarligt i det. Den er i det hele ingen Tvangssag. De tekniske Skoler er en frivillig Institution, de sørger for ved Hjælp af deres Foreninger og under Ledelse af den Tilsynsmand, Staten har ansat ved dem, at føre deres Undervisning til et saa højt Standpunkt som muligt, og i den Anledning har de i Forening med Tilsynsmanden vedtaget en ny Plan baade for den forberedende Skole, Aftenskolen, og for Dagskolen, og den gennemføres efterhaanden af Skolerne, efter som de har Raad og Personale dertil, og efter som de har Villie til at arbejde for denne Sag. Selvfølgelig koster en saadan ny Undervisning mere end en ældre, men det er ikke særlig dette, der har gjort det nødvendigt at forhøje Bevillingerne til de tekniske Skoler. Grunden er simpelthen den, at baade Skolernes og Elevernes Tal vokser, da Skolerne breder sig over hele Landet. Det er rigtigt, hvad der er sagt, at der baade i Byerne og paa Landet findes saadanne Skoler og det i stigende Tal. Man arbejder sig hen imod det, som vilde være Idealet, hvis det ikke er for stærkt et Udtryk: om ikke en Skole i hvert Sogn, saa i alt Fald forberedende Skoler, hvor Stedets Lærlinge kan faa den første Undervisning, med saa korte Mellemlum, at Lærlingene kan naa hen til dem til Fods eller med den Befordring, der nu findes, og ikke saaledes, at de, fordi de har lang Vej til Købstaden,